

Arrest

nr. 283 215 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 mei 2021, dient op 18 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 11 augustus 2022.

1.3. Op 5 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 5 september 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kesht Kamal gehucht, dorp Nala in Qarabagh district, Ghazni. U bent geboren in 1998 en ging naar school tot uw 13 à 14 jaar oud. U stopte 1 jaar voor uw vertrek met school omdat uw gezin onder bedreiging stond door de job van uw broer R.. Uw broer R. werkte sinds 4 à 5 jaar voor jullie vertrek op een controlepost, die was opgericht door een volksopstand. 1 of 2 maanden voor jullie vertrek hoorde uw broer via een spion dat er onder de taliban foto's circuleerden van hem in uniform met een geweer. De taliban zou hierdoor uw broer en uw gezin willen vermoorden. Ze hadden ook een brief verspreid in de moskee van Nalla waarin info werd gevraagd over uw familie. Hierop is uw broer beginnen onderduiken en 1 à 2 maanden later vertrokken jullie uit Afghanistan.

U vertrok rond juli/augustus 2019 en reisde via: Iran, Turkije, Griekenland, een deel onbekende landen, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U arriveerde in België op 17/05/2021 en diende de volgende dag een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: de taskara van uw mama, de taskara van uw papa, uw eigen taskara, foto's van uw broer R. in uniform en een foto van uw broer S. en u als kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming ernstig aantasten. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij DVZ op 18/05/2021 verklaarde u te zijn geboren op 22/03/2006. Ook in Slovenië verklaarde u bij uw aanmelding te zijn geboren in 2006. Bij uw aanmelding in Griekenland had u dan weer beweerd te zijn geboren op 25/03/2003. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door DVZ op 08/06/2021, bleek dat u toen minstens 23 jaar was. Dit is een verschil van minstens 8 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerd geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u met dit opmerkelijk leeftijdsverschil wordt geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u zich neer te leggen bij het resultaat van het leeftijdsonderzoek, maar dat het feit is dat u minderjarig bent en niet meerderjarig zoals het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen (CGVS, p.4). Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Naast het feit dat u liegt over uw leeftijd, vormt dit ook een grote lacune in het overzicht van uw levenswandel voor uw vertrek naar België. Volgens uw verklaringen bent u rond uw 15 jaar vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.4). Volgens de leeftijdtest was u ongeveer 21 jaar toen u uit Afghanistan bent vertrokken. De vraag is dan ook maar wat er zich allemaal heeft afgespeeld tussen uw 15 en 21 jaar. Wanneer er u expliciet wordt gevraagd wat u nu allemaal hebt gedaan tussen uw 15 en 21 jaar, verklaart u dat u op uw 6 jaar bent begonnen met school, 5 jaar school hebt gevolgd en 1 jaar voor uw vertrek bent gestopt met school (CGVS, p.18). Deze uitleg geeft uiteraard geen enkele verklaring voor de vraag naar deze op te vullen lacune. Integendeel, hieruit volgt zelfs dat u beweert niet op uw 15, maar wel rond uw 12 jaar uit Afghanistan te zijn vertrokken. De vaststelling dat u geen inzicht biedt in uw activiteiten in

Afghanistan tot zo'n 9 jaar voor uw vertrek, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart dat de aanleiding voor uw vertrek ligt bij het feit dat uw broer R. werkte op een controlepost en hierdoor bedreigd werd door de taliban. De geloofwaardigheid van uw broer zijn profiel wordt echter ernstig aangetast door het pertinente gebrek aan informatie dat u over R. zijn activiteiten kunt geven. Zo weet u niet eens voor welke veiligheidsdienst hij werkte. Bij DVZ zegt u dat uw broer voor de Arbaki werkte (Vragenlijst, randnr.5), maar bij het CGVS weet u dit niet zeker, en zegt u dat hij geen deel uitmaakte van een overheidsveiligheidsdienst, maar wel van een volksopstand (CGVS, p.9). Het enige dat u zeker weet, is dat hij een wapen droeg en in een veiligheidspost zat in Ali Abad (CGVS, p.8). Verder kan u maar weinig zeggen over de activiteiten van R. voor hij startte met zijn job op de controlepost (CGVS, p.13). Zo weet u niet eens duidelijk of uw broer ooit naar school ging (CGVS, p.13). Zelf wijt u uw gebrek aan kennis aan het feit dat u bewust niet werd betrokken bij al die zaken en dat uw leeftijd destijds niet geschikt was om die zaken te moeten weten (CGVS, p.9). Ook over specifieke incidenten waarbij uw broer ooit betrokken is geweest weet u weinig tot niets te vertellen. Uw ouders vroegen u om de kamer te verlaten als uw broer zaken vertelde over incidenten op het werk. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u de kamer moest verlaten, haalt u opnieuw uw jeugdige leeftijd aan: "Omdat ik veel te jong was om dit te horen." Zoals eerder vermeld was u echter op het moment van uw vertrek minstens 21 jaar oud. Dit betekent dat u toch al enkele jaren voor uw vertrek rijp genoeg was om informatie mee te worden gedeeld en ook zelf op te vangen. Het argument dat u veel te jong was om informatie te hebben over de werkzaamheden van uw broer kan dan ook geenszins overtuigen. Bijgevolg zet het ernstige gebrek aan kennis dat u heeft over uw broer R. zijn profiel, de geloofwaardigheid van dit hele profiel op losse schroeven. Hierbij komt nog eens dat de door u neergelegde documenten evenmin bevorderlijk zijn voor de aannahme van uw broer zijn profiel. Zo legt u identiteitsdocumenten neer van uzelf en uw ouders, maar geen enkele van uw broer R.. U legt ook een foto neer van uzelf, uw vader en uw broer S., maar geen enkele foto met R. erbij. Wanneer er u wordt gevraagd waarom u geen foto's mee hebt van u en R., verklaart u dat uw vader wel in het bezit moet zijn van jeugdfoto's van u en uw broer, maar dat u zich niet kan herinneren wanneer die foto's zijn gemaakt destijds (CGVS, p.13). Er kan toch wel worden verwacht dat als u de moeite doet om identiteitsdocumenten van uw ouders en uzelf mee te nemen en een jeugdfoto met uw broer S., u ook over de mogelijkheid beschikt om bewijsstukken te verzamelen over uw band met uw broer R.. Omwille van uw uiterst vage verklaringen en het gebrek aan bewijs dient te worden besloten dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het voorgehouden profiel van uw broer R. als strijder tegen de taliban.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw broer zijn profiel, worden logischerwijs ook de bedreigingen en problemen met de taliban, die u omwille van dit profiel gekend zou hebben, ongeloofwaardig. De ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban wordt bevestigd door ernstige tegenstrijdigheden in uw relaas. Zo verklaart u een jaar voor uw vertrek te zijn gestopt met school omdat er bedreigingen waren naar uw familie toe omdat uw broer bij de lokale politie zat (CGVS, p.7). Wanneer er u echter wordt gevraagd wanneer jullie voor de eerste keer een bedreiging ontvingen, verklaart u dat dit 1 of 2 maanden voor uw vertrek was (CGVS, p.14). Dit vormt uiteraard een ernstige tegenstrijdigheid in de chronologie van uw verhaal. Daarbij verklaarde u tevens dat u op school had gehoord dat er foto's van uw broer waren verspreid en dat jullie daardoor onder de bedreiging van de taliban stonden. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u al 1 jaar voor vertrek stopte met school en dat de foto's van uw broer pas circuleerden 1 à 2 maanden voor vertrek (de bedreigingen waren immers pas gestart nadat de foto van uw broer verspreid was (CGVS, p.14)), verklaart u dat u het niet met zekerheid kan zeggen, dat de foto's misschien al langere tijd voor uw vertrek waren verspreid en dat jullie het pas 1 à 2 maanden voor vertrek te weten kwamen (CGVS, p.16). Dit vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom u over de verspreide foto's al een jaar geleden op school zou hebben gehoord, als jullie er pas 1 à 2 maanden voor vertrek achter zijn gekomen. Wanneer u hier nog eens mee wordt geconfronteerd, verklaart u plots dat het op de religieuze school was dat u het hoorde, en dat u tot aan uw vertrek wél nog naar de religieuze school ging (CGVS, p.16). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u niet van in het begin vertelde dat u naar een religieuze school bent gegaan, verklaarde u dat u dat wel hebt gezegd toen u aanvankelijk in België was en dat u het ook tijdens uw interview op het CGVS had verteld toen ernaar werd gevraagd (CGVS, p.16). U hebt echter nergens bij uw aanmelding melding gemaakt van het feit dat u nog religieuze lessen volgde en ook in het begin van het interview op het CGVS hebt u hier nergens melding van gemaakt. Bovendien had u de vraag ervoor nog aangehaald dat u niet zeker was over de periode van 1 à 2 maanden, zonder melding te maken van het feit dat u nog religieuze lessen volgde. Bijgevolg komt de verklaring dat u nog tot aan uw vertrek naar de religieuze school ging en dat u deze bedoelde toen u vertelde dat u op school over de foto's hoorde, over als een gekunstelde post-factum vergoelijking, die allerminst kan overtuigen. Deze ernstige tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte zijn er nog enkele opmerkelijke divergenties terug te vinden in uw verschillende verklaringen. Zo heeft u bij uw aanmelding op 18/05/2021 enkel melding hebt gemaakt van het bestaan van uw broer R., nergens werd uw broer S. vermeld (NBMV fiche). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze opmerkelijk omissie verklaart u dat u 2 broers heeft vermeld R. en S. (CGVS, p.6). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring, doet uiteraard geen afbreuk aan de vastgestelde divergentie. Verder verklaarde u tegen het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban een brief had achtergelaten in de moskee om info te vragen over uw familie en met de vraag om jullie aan te geven. Wanneer er u echter wordt gevraagd waarom u hier nooit iets eerder over heeft vermeld, verklaart u dat u net was beginnen met vertellen (CGVS, p.17). Er waren hiervoor nochtans al meerdere vragen gesteld over op welke manier uw familie bedreigingen had ontvangen van de taliban (CGVS, p.14). Steeds antwoorde u dat jullie mensen dingen hoorden zeggen, zonder ergens ook maar melding te maken van het feit dat de taliban een brief zou hebben uitgevaardigd naar jullie toe (CGVS, p.14). Ook bij DVZ hebt u nergens melding gemaakt van het feit dat de taliban een brief had verspreid. Bovenstaande omissie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van al het bovenstaande dient te worden besloten dat het CGVS geen geloof hecht aan uw relaas en de door u aangehaalde bedreigingsfeiten door de taliban en dat er u ook geen vorm van internationale bescherming kan worden toegekend.

U verklaart ook dat het feit dat u Hazara bent u heeft doen vluchten (CGVS, p.14). Buiten dit haalt u echter geen andere concrete vervolgingsfeiten aan die te maken hebben met het feit dat u Hazara bent. Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021 (beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf](#)) en het EASO-rapport **Afghanistan. Country Focus** van januari 2022 (beschikbaar op <https://coi.europa.eu/administration/easo/> [PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf](#)) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's die u voorlegt van uw ouders en uzelf leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst en deze van uw ouders, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw broer R. vormen eveneens geen beslissend bewijs. De persoon op de foto kan eender wie zijn en zoals eerder aangehaald, legt u op geen enkele andere manier bewijs voor van uw band met de persoon in uniform op deze foto. Ten slotte brengt ook de foto van u, uw vader en uw broer S. geen verandering. Deze foto houdt immers geen enkel duidelijk aanwijsbaar verband met uw asielproblemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die

terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

"1. Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban vanwege de job van de broer van verzoekende partij bij een controlepost en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren;

Dat verwerende partij stelt dat er sprake is van een pertinent gebrek aan informatie die verzoekende partij kan geven over de activiteiten van haar broer;

Dat verzoekende partij wenst op te merken dat haar broer 5 jaar diende in de "Khezeshe maradouy", een soort van volksopstandbeweging die zich verzette tegen de Taliban;

Dat deze volksopstandbeweging niet afhankelijk was van de autoriteiten en ook geen salaris ontving van de autoriteiten; Dat er geld werd ingezameld onder de bewoners van het dorp om op deze manier de personen werkzaam op de controlepost te kunnen betalen;

Dat de broer van verzoekende partij hierdoor niet geregistreerd stond bij de voormalige autoriteiten;

Dat de broer van verzoekende partij werd ingelijfd door een zekere commandant genaamd Ibrahim;

Dat de broer van verzoekende partij inderdaad niet naar school ging, doch wel naar de koranschool in de moskee ging;

Dat de broer van verzoekende partij inderdaad werkzaam was als een soort van bewaker op de controlepost, waarbij hij moest instaan voor de algemene veiligheid van de regio;

Dat deze controlepost gelegen was achter de winkel genaamd Ali Abad, die bekend is in de regio en dat er zo'n twintigtal personen werkten op deze controlepost;

Dat verzoekende partij zich een aantal namen kan herinneren van anderen die gestationeerd waren op deze controlepost, met name S.Z., S.K. en J.;

Dat men hoe dan ook aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel had moeten verlenen (zie infra).

2. Overwegende dat verwerende partij stelt dat er sprake is van ernstige tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partij, meer bepaald met betrekking tot het moment waarop de familie kennis kreeg van de bedreigingen van de Taliban vanwege het werk van de broer van verzoekende partij;

Dat verzoekende partij wenst te verklaren dat er inderdaad bedreigingen werden geuit op school en dat dit ongeveer één maand voor het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan gebeurde;

Dat één of twee maanden voor het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan er brieven werden verspreid in de moskee en dat er reeds hiervoor foto's werden verspreid van de broer van verzoekende partij in het dorp.

3. Overwegende dat verzoekende partij de omissie van het vermelden van haar broer S. bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijt aan de stress waarin hij op dat moment verkeerde, doch bevestigt dat zij twee broers heeft, met name R. en S.;

Dat verzoekende partij omwille van dezelfde stress inderdaad de brief van de Taliban die werd achtergelaten in de moskee was vergeten te melden;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban."

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

M.b.t. zijn etnie wijst verzoeker erop dat er niet aan wordt getwijfeld dat hij behoort tot de etnische groep van Hazara's. Hij meent dat de motivatie dienaangaande in de bestreden beslissing alle verbeelding tart en dit geleet op de positie van de taliban ten aanzien van personen behorende tot de Hazara-gemeenschap. Hij citeert vervolgens uit het EASO rapport van januari 2022, uit de EASO COI *Query Respons on Hazaras and Shias* van 29 juli 2020, uit het rapport van Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia*", 22 oktober 2022. Hij vervolgt dat de taliban niet de enige groepering is waarvoor de Hazara-gemeenschap dient te vrezen, maar dat ook de ISKP zich vijandig opstelt tegenover de Hazara's. Hij citeert dienaangaande opnieuw uit de EASO COI *Query Respons on Hazaras and Shias* van 29 juli 2020. Hij concludeert dat hij wel degelijk een vrees koestert ten gevolge van het behoren tot de Hazara-gemeenschap.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten (juli/augustus 2019) en dat hij in België is aangekomen op 17 mei 2021. Hij legt uit dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", een "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Hij voegt nog toe dat hij heden ten dage ook naar westerse muziek luistert. Hij meent dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Volgens hem is het erg moeilijk voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens hem geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens

verzoeker *“algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden”*. Verzoeker wijst erop dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden. Dienaangaande citeert verzoeker uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, uit het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 en uit de *“Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report”* van EASO van januari 2022, waaruit (onder meer) zou blijken dat de belofte van de taliban dat mensen hun dagelijkse leven konden hervatten niet volledig nageleefd wordt waardoor er geen garantie bestaat dat hij niet aan vervolging zal onderworpen worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens citeert verzoeker uit het rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022, het thematisch rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 en uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020. Verzoeker voegt nog toe dat Afghaanse jongeren ook problemen ondervinden in de Afghaanse maatschappij wanneer zij terug keren naar Afghanistan en citeert ter staving hiervan naar het rapport *“Afghanistan: Joint report on “Westernised young males returnees””* van Asylos van augustus 2017. Uit het *“Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van EASO van december 2017 blijkt volgens verzoeker *“dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken”* en dat de burens in feite toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt dit rapport volgens hem uit *“dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is”* en wordt erin *“uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen”*. In het reeds eerder vermelde rapport van OSAR van 26 maart 2021 wordt volgens verzoeker *“verwezen naar EASO en gesteld dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland moeilijkheden kunnen ondervinden met opnieuw te integreren in de Afghaanse maatschappij”*, waarna hij passages uit dit rapport citeert. Hij acht dit risico des te groter aangezien de taliban ondertussen de controle over Afghanistan hebben en bijgevolg ook het maatschappelijke leven in een zekere mate bepalen. Bovendien wordt in voornoemd rapport van OSAR gesteld *“dat alle repatrianten er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen”*. Hij wijst erop dat in dit rapport van OSAR voorts wordt *“gesteld dat, ten tijde van voordat de Taliban de volledige controle verwierven, er slechts een beperkt onderscheid te maken viel tussen personen die afkomstig waren van rurale gebieden en deze van stedelijke gebieden, waardoor de oorspronkelijke regio van herkomst van ondergeschikt belang is”*. Hij wijst erop dat volgens voornoemd rapport van OSAR personen die gerepatriceerd werden naar Afghanistan na een verblijf in Europa werden onderworpen aan geweld. Hij benadrukt dat dit gevolg van geweld niet alleen voorspelbaar was, maar dat het ook gebeurde binnen een zéér korte periode na terugkeer, waarna hij opnieuw citeert uit het reeds genoemde rapport van OSAR. Bovendien komt het geweld in de meeste gevallen van de burens, waarbij er geen belang wordt gehecht aan de eventuele garanties die de achtergebleven familie stelt. Verzoeker citeert vervolgens opnieuw uit voornoemd rapport van OSAR, evenals uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020. Verzoeker besluit voor wat betreft de verwestering als volgt: *“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij. Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn. De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.”* Tot slot citeert verzoeker hieromtrent nog het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad en naar het *“Handbook on Procedures and Criteria*

for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees” van UNHCR van december 2011 en meent dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de vervolging niet beperkt zal zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop is van verschillende elementen waarna hij op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, stelt dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Voorts acht verzoeker *“geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling”*, waarbij hij zich baseert op de *“Note 2021-2 El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van Nansen van september 2021. Verzoeker besluit hierbij: *“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich met volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.*

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Hij meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de Taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij herhaalt een bijkomende vrees te hebben nu de Taliban de controle verworven hebben, nu hij beschouwd zal worden als verwesterde persoon. Hij verwijst en citeert ter zake naar wat hierover gesteld wordt in het hiervoor reeds aangehaalde rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen. Daarna voert hij aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing. Tevens meent hij dat de bestreden beslissing niet naar de aanbevelingen van UNHCR verwijst maar ze volledig gebaseerd werd op de richtlijnen van het Europese Asielagentschap. Hij voegt eraan toe dat de richtlijnen van het Europese

Asielagentschap verschillen met die van UNHCR, in het bijzonder met betrekking tot de onafhankelijkheid van de auteurs van de richtlijnen en de mate van transparantie van de analyse van landeninformatie. Verzoeker verwijst hierbij tevens naar het rapport *“het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 23 juni 2022 van Nansen dat stelt dat de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie is gebaseerd en citeert vervolgens nog uitgebreid uit dit rapport. Eveneens citeert hij het voormeld rapport van Nansen omtrent de COI Focus over Afghanistan opgesteld door Cedoca. Voorts merkt verzoeker op dat zowel de richtlijnen van het Europese Asielagentschap als de richtlijnen van UNHCR een juridische analyse omvatten van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance 2 maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Verzoeker besluit dat er enkele kanttekeningen te plaatsen zijn bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Volgens hem maakt Nansen in zijn voornoemd rapport terechte opmerkingen met betrekking tot de onpartijdigheid en de betrouwbaarheid van de beleidsrichtlijnen van het Europees Asielagentschap waarna hij uit dit rapport citeert.

Wat betreft het schrikbewind van de taliban, laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden, waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had, en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt: *“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht). Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”*

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte het optreden van de taliban tracht af te doen als zijnde van geen of minder belang. Hij wijst erop dat Afghanistan momenteel geconfronteerd wordt met een hongersnood die zijn weerga niet kent en dat de Verenigde Naties in een verklaring van 11 januari 2022 opriepen tot bijstand aan Afghanistan. De helft van de bevolking – ongeveer 23 miljoen mensen – zou te kampen hebben met voedselonzeekerheid en niet over voldoende voedsel beschikken, en 8,7 miljoen mensen zouden met de hongerdood worden bedreigd. Ook zou uit het onderzoek van het World Food Programme (WFP) blijken dat slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende eet. Een op de twee kinderen onder de vijf jaar zou ondervoed zijn en elk moment kunnen sterven als er geen hulp komt. Volgens het WFP zou de piekwinter in Afghanistan deze toch al ernstige crisis nog verergeren. Verzoeker citeert vervolgens uit een verklaring van *“de Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator”* van 15 maart 2022 en wijst er verder op dat volgens het WFP het land op de rand van een economische ineenstorting staat en de acute ondervoeding in 25 van de 34 provincies boven de urgentiedrempel ligt en naar verwachting zal verergeren. Sinds januari 2022 stierf 1 op de 10 pasgeboren kinderen, een toename die vermoedelijk wordt verergerd door de verergerende ondervoeding, honger gerelateerde ziekten en de ineenstorting van de gezondheidszorgsector. Verder citeert verzoeker uit het rapport *“Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”* van Human Rights Watch van 17 maart 2022. Hij stelt dat deze humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar toegenomen is, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen 3 jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen ter wereld heeft dat in een noodsituatie niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk is gestegen en dat gezinnen zelfs begonnen zijn met het verkopen van hun kinderen, om op die wijze voedsel te kunnen kopen voor de rest van het gezin. Na de machtsovername door de taliban hebben miljoenen dollars aan gederfde inkomsten, de hoge prijzen, de stopzetting van de hulpverlening, een liquiditeitscrisis en kastekorten veroorzaakt door voormalige donorlanden, met name

de Verenigde Staten, een groot deel van de bevolking beroofd van de toegang tot voedsel, water, onderdak en gezondheidszorg. Verzoeker besluit dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, geconfronteerd wordt met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

Over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis laat verzoeker het volgende gelden: *“De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.*

De geografie van Afghanistan is niet erg bevorderlijk voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het land is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasie hebben de onafhankelijkheid van Afghanistan op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjetbezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van voedsel) om de verzetshaarden tegen de bezetting te ontmoedigen.

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden massaal omgezet in papaverteelt, en de afhankelijkheid van de papaverboeren werd in stand gehouden door de drugshandelaren, zodat zij verstrikt raakten in de teelt. Tussen 2001 en 2021 is de actieradius voor de papaverteelt verdrievoudigd. De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, vóór de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en zag zij misbruik ervan door de vingers. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.

Na de val van de regering van Ashraf Ghani schakelden veel boeren over op de meer winstgevende papaverteelt, die door de Taliban getolereerd werd, waardoor de voedselonzeekerheid nog verder toenam. Hoewel de Taliban beloofd hebben om de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die zouden helpen om de situatie te deblokkeren.

Momenteel is Afghanistan niet in staat om het hoofd te bieden aan de droogte wegens het gebrek aan infrastructuur om het gebrek aan neerslag te compenseren en wegens de rechtstreekse gevolgen van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen te aanvaarden, d.w.z. de opschorting van de internationale financiële hulp, de bevroering van de deviezenreserves van het land en het stopzetten van de humanitaire hulp.

Uit de standpunten die de Taliban op vele nationale en internationale conferenties hebben ingenomen, blijkt zelfs dat zij geen plan hebben om de armoede te bestrijden, en dat internationale erkenning het enige is waaraan zij op dit moment denken.

In dit verband persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden.

Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren gefinancierd werden door buitenlandse donors wier hulp is stopgezet.

De combinatie van deze elementen heeft geleid tot de huidige hongersnood.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van vastberaden acties van specifieke actoren.”

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt, wat hij in zijn verzoekschrift als volgt toelicht:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het Hof heeft bijvoorbeeld geoordeeld dat de socio-economische situatie van de Grieks-Cypriotische gemeenschap in Noord-Cyprus of die van de Roma in Roemenië voldeden aan het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst. In beide gevallen waren de aangetroffen levensomstandigheden hetzij het gevolg van een discriminerende behandeling van een bepaalde bevolkingsgroep, hetzij van maatregelen van de autoriteiten.

In een situatie waarin een staat onverschillig blijft tegenover een situatie van armoede, kan er volgens het Hof sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM, mits de behandeling die het gevolg is van deze onverschilligheid een bepaalde graad van ernst bereikt.

Het Hof heeft ook een positieve verplichting voor de lidstaten erkend om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van socio-economische omstandigheden te voorkomen, hoewel socio-economische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd. Terwijl het Hof in de zaak Pancenکو v. Latvia niet van mening was dat de resulterende situatie het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst bereikt had, erkent zij wel het beginsel indien het niveau van ernst bereikt is.

Het is in de zaak MSS tegen Griekenland en België dat het Hof dit beginsel werkelijk zal toepassen, vermits de situatie waarin de asielzoekers zich in Griekenland bevonden bijzonder ernstig was, aangezien zij niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften, voortdurend moesten vrezen voor geweld of diefstal, en geen uitzicht hadden op verbetering van hun situatie.

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat een groot aantal mensen het doelwit is van de betrokken behandeling, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.

In dit arrest veroordeelt het Hof niet alleen Griekenland wegens de schending van het Verdrag met betrekking tot asielzoekers op zijn grondgebied, maar ook België omdat het een asielzoeker naar Griekenland had teruggestuurd. Het gaat hier om de positieve verplichting van de lidstaten om een persoon niet terug te zenden naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, wat later door het Hof werd herhaald in de zaak Sufi en Elimi tegen het Verenigd Koninkrijk.

Om aan zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 3 EVRM te voldoen, moet een lidstaat van het Verdrag derhalve rekening houden met het risico op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst. In zijn arrest in de zaak SHH tegen het Verenigd Koninkrijk heeft het Hof verduidelijkt dat het er niet om gaat het verdrag op te leggen aan niet-lidstaten, maar alleen om een lidstaat te verbieden een persoon die onder zijn toezicht staat, terug te zenden naar een staat waar zij een behandeling riskeert die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Volgens M. MAES was het Hof aanvankelijk terughoudend met de toepassing van artikel 3 EVRM op de terugkeer naar een land waar de socio-economische en humanitaire omstandigheden problematisch zijn, maar heeft het dit idee geleidelijk aanvaard waarbij het een onderscheid maakt tussen twee situaties.

Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.

Maar bepaalde levensomstandigheden kunnen wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest M.S.S.

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld wordt en die volledig afhankelijk is van overheidssteun: asielzoekers.

De draagwijdte van het arrest M.S.S. beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, dat betrekking heeft op de humanitaire crisis in Somalië, was het Hof namelijk van oordeel dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis heeft bijgedragen, niet volstaat om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. Zij wijst er met name op dat de terroristische groepering Al Shabaab, die een deel van Somalië in handen heeft gekregen, humanitaire organisaties de toegang heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verder zijn verslechterd.

Gezien de verantwoordelijkheid van de actoren achtte het Hof het beter de redenering in M.S.S. toe te passen dan die van N. tegen het Verenigd Koninkrijk, en te analyseren in hoeverre de verzoekende partij in hun basisbehoeften kunnen voorzien, en wat de vooruitzichten zijn op verbetering op korte termijn. Zij constateerde een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij wees op het feit dat de helft van de

bevolking voor voedsel afhankelijk was van humanitaire hulp, en dat de humanitaire hulp uit verschillende gebieden was teruggetrokken.

De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en dreigde op te lopen tot een derde. Het Hof verklaart dus uitdrukkelijk dat de voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM vereiste ernstdrempel lager is wanneer de humanitaire crisis in een land het – zelfs gedeeltelijke, rechtstreekse of indirecte – gevolg is van een conflict.

Enkele maanden later werd het Hof in de zaak *Husseini tegen Zweden* verzocht zich te buigen over de levensomstandigheden in Afghanistan, dat ook door een gewapend conflict werd geteisterd. In dit arrest volgde het Hof een wezenlijk andere, en tamelijk onduidelijke, redenering, waarbij het overwoog dat hoewel socio-economische en humanitaire overwegingen van essentieel belang zijn bij de kwestie van gedwongen terugkeer naar een specifieke regio van het land van herkomst, deze overwegingen niet noodzakelijkerwijs van invloed zijn op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in deze regio's. Een verklaring voor dit op het eerste gezicht tegenstrijdige standpunt is te vinden in het latere arrest *SHH tegen VK*, waarin het Hof uitlegt dat de situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met die in Somalië. Het Hof legt uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan weliswaar ook het gevolg was van een aanslepend conflict, maar dat er in Afghanistan nog steeds staatsstructuren bestonden, zij benadrukte dat de hoofdstad Kaboel onder controle stond van de regering en niet van islamitische opstandelingen zoals Mogadishu en Centraal-Somalië, en zij onderstreepte tenslotte de belangrijke aanwezigheid van humanitaire hulp in Afghanistan op dat moment. Het Hof wees tevens op de inspanningen die de Afghaanse autoriteiten hadden geleverd om de bevolking te beschermen, hoewel de resultaten ontoereikend bleven.

Het Hof greep dus niet terug naar de in de zaken *Sufi en Elmi* ontwikkelde rechtspraak, maar was van oordeel dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was.

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijkt de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert."

Verzoeker meent verder dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood en licht dit als volgt toe: "In het internationale recht correspondeert artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn met het beginsel van *non-refoulement* van artikel 3 EVRM: "(...). Dit artikel is in Belgisch recht omgezet door artikel 48/4, b) van de wet van 15 december 1980. M. MAES onderstreepte dat de werkingssfeer van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn beperkt is tot onmenselijke en vernederende behandeling door de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren: "(...)"

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15 b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het derhalve noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de socio-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) heeft de contouren van artikel 15 b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt in zijn arrest *M'Bodj* (HvJEU, 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13): "(...)" De parallel met het arrest *N tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is treffend: "(...)" (Vrije vertaling: (...)).

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het arrest *M'Bodj* betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden. Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken.

Subsidiaire bescherming is alleen van toepassing wanneer de gevreesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" maakt immers vervolging uit die moet leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming de verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen opzettelijke handeling van de kant van deze actoren, zonder welke artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsvername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel. In tegenstelling tot

het "Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan" van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan."

Tot slot citeert verzoeker in dat verband uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

"De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien. Verzoekende partij stuurt haar familie van tijd tot tijd, via kennissen en vrienden, geld vanuit België waardoor haar familie kan overleven.

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst precaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften."

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat het "UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft" en dat het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 "eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind". Hij vervolgt dat "er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn". Verzoeker verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport van ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan 21-27 May 2022" en het rapport van OHCHR, "Statement by special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennet, concluding his visit to Kabul and Balkh and Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022". Tevens wordt door verzoeker verwezen naar en geciteerd uit het rapport "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches" van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" van OHCHR van 7 maart 2022, de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February" van ACLED van 17 februari 2022 en de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Da'esh en achtergebleven IED's en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)" van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, "stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da'esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren om de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten". Tot slot verwijst verzoeker hieromtrent naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813 waaruit hij citeert.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in zijn provincie - Ghazni. Hij verwijst naar de informatie uit de databank van de ACLED waarin wordt aangehaald dat er in de provincie Ghazni een aantal veiligheidsincidenten zijn voorgevallen in de periode tussen zijn persoonlijk onderhoud en de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen en dat hierbij burgerslachtoffers vielen te betreuren.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij wederom citeert – personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst. In het licht van de hierboven aangehaalde elementen meent verzoeker dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reële risico op

ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van zijn vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Afghanistan, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Afghanistan. Bijgevolg dient men hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 1 december 2022 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij 4 foto's voegt. Hij legt uit dat hij hierop staat afgebeeld met zijn broers, hij hiermee zijn kindertijd wenst aan te tonen, hij een foto van zijn broer in uniform heeft neergelegd en hij *"zijn banden met iemand die tegen de taliban werkte"*, wilt bewijzen.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. Zijn broer R. zou bij de Arbaki gezeten hebben waardoor zij beiden bedreigd zijn geweest door de taliban.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude heeft ondernomen waardoor i) de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt aangetast en ii) er een grote lacune is in het overzicht van zijn levenswandel, meer bepaald met betrekking tot de periode tussen zijn 15 en 21 jaar.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van het profiel van verzoekers broer R. ernstig aangetast wordt door het pertinente gebrek aan informatie dat hij over zijn broers activiteiten kan geven. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van zijn broer, worden ook de bedreigingen en problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden.

Vervolgens wordt verwezen naar de divergenties in zijn verklaringen.

Aangaande het feit dat hij Hazara is, wordt geoordeeld dat verzoeker geen andere concrete vervolgingsfeiten aanbrengt die te maken hebben met het feit dat hij Hazara is. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker geen redenen aanhaalt waarom hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie van sjiitisch moslims of Hazara in Afghanistan niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de internationale beschermingsstatus.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag

bestaat omwille van de tewerkstelling van zijn broer en omwille van de problemen die hijzelf en zijn broer hierdoor gekend zouden hebben.

4.3.3. Vooreerst treedt de Raad de motieven van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaringen aangaande zijn leeftijd bij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ten aanzien van verschillende asielinstanties meermaals heeft verklaard dat hij minderjarig was en dat dit niet strookt met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 juni 2021, waaruit is gebleken dat hij op dat ogenblik minstens 23 jaar oud was. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij ten aanzien van de Sloveense autoriteiten verklaarde te zijn geboren in 2006, dat hij bij de Griekse autoriteiten dan weer stelde dat hij geboren is in 2003 en dat hij tenslotte in België opnieuw verklaarde dat hij minderjarig was op het moment dat hij Afghanistan verliet en aankwam in België. Nog zelfs daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet eerlijk is geweest over zijn leeftijd – wat hij niet betwist in het verzoekschrift – hebben zijn incorrecte verklaringen aangaande zijn leeftijd bovendien tot gevolg dat er een grote lacune is ontstaan doorheen zijn verklaringen aangaande zijn levensgebeurtenissen tussen de leeftijd van 15 en 21 jaar. De commissaris-generaal stelt op terechte wijze vast dat verzoeker geen klaarheid kan scheppen over wat er zich heeft afgespeeld in voormelde periode. Immers, volgens zijn verklaringen zou hij Afghanistan hebben verlaten op de leeftijd van 15 jaar, terwijl uit de leeftijdstest blijkt dat hij toen al 21 jaar oud was. Doordat verzoeker geen zicht kan bieden op zijn activiteiten in een periode van maar liefst 6 belangrijke jaren van zijn leven en dit voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, oordeelt de Raad dat verzoeker door dergelijke houding op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad integraal overgenomen: *“Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming ernstig aantasten. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij DVZ op 18/05/2021 verklaarde u te zijn geboren op 22/03/2006. Ook in Slovenië verklaarde u bij uw aanmelding te zijn geboren in 2006. Bij uw aanmelding in Griekenland had u dan weer beweerd te zijn geboren op 25/03/2003. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door DVZ op 08/06/2021, bleek dat u toen minstens 23 jaar was. Dit is een verschil van minstens 8 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u met dit opmerkelijk leeftijdsverschil wordt geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u zich neer te leggen bij het resultaat van het leeftijdsonderzoek, maar dat het feit is dat u minderjarig bent en niet meerderjarig zoals het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen (CGVS, p.4). Het is duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

Naast het feit dat u liegt over uw leeftijd, vormt dit ook een grote lacune in het overzicht van uw levenswandel voor uw vertrek naar België. Volgens uw verklaringen bent u rond uw 15 jaar vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.4). Volgens de leeftijdstest was u ongeveer 21 jaar toen u uit Afghanistan bent vertrokken. De vraag is dan ook maar wat er zich allemaal heeft afgespeeld tussen uw 15 en 21 jaar. Wanneer er u expliciet wordt gevraagd wat u nu allemaal hebt gedaan tussen uw 15 en 21 jaar, verklaart u dat u op uw 6 jaar bent begonnen met school, 5 jaar school hebt gevolgd en 1 jaar voor uw vertrek bent gestopt met school (CGVS, p.18). Deze uitleg geeft uiteraard geen enkele verklaring voor de vraag naar deze op te vullen lacune. Integendeel, hieruit volgt zelfs dat u beweert niet op uw 15, maar wel rond uw 12 jaar uit Afghanistan te zijn vertrokken. De vaststelling dat u geen inzicht biedt in uw activiteiten in Afghanistan tot zo'n 9 jaar voor uw vertrek, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

4.3.4. Waar hij in het verzoekschrift nog bijkomend opmerkt dat zijn broer 5 jaar gediend heeft in de “Khezeshe maradouy”, wat een soort van volksopstandbeweging is die zich verzette tegen de taliban en die niet afhankelijk was van de autoriteiten en ook geen salaris ontving van de autoriteiten, dat er geld werd ingezameld onder de bewoners van het dorp om op deze manier de personen werkzaam op de controlepost te kunnen betalen en dat zijn broer hierdoor niet geregistreerd stond bij de voormalige autoriteiten, beperkt hij zich tot een loutere *post-factum* verklaring waarmee hij geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de vaststelling die op duidelijke wijze werd omschreven in de bestreden beslissing, namelijk dat hij het profiel van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker herhaalt verder dat zijn broer werd ingelijfd door een zekere commandant genaamd I., dat zijn broer naar de Koranschool in de moskee ging, dat hij zich een aantal namen kan herinneren van anderen die gestationeerd waren op deze controlepost, met name S.Z., S.K. en J., dat er bedreigingen werden geuit op school en dat dit ongeveer 1 maand voor zijn vertrek uit Afghanistan gebeurde, dat er 1 of 2 maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan brieven werden verspreid in de moskee en dat er reeds hiervoor foto's werden verspreid van zijn broer. Door zijn verklaringen, zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud

thans te herhalen, is hij niet in staat de pertinente bevindingen daaromtrent zoals weergegeven in de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker is met zijn zeer summiere betoog in het verzoekschrift niet in staat de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, dat verzoeker het profiel van zijn broer niet aannemelijk maakt, waardoor er geen geloof kan worden geacht aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, te doen ombuigen.

De foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt kunnen evenmin de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing ontkrachten nu er op geen enkele wijze met zekerheid uit kan worden afgeleid wie erop staat afgebeeld, wat de omstandigheden zijn waarin de foto's werden genomen en wanneer deze zouden zijn genomen. Bovendien bieden ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en hebben zij een zeer geringe bewijswaarde.

4.3.5. Vervolgens tracht verzoeker nog tevergeefs te verantwoorden waarom hij bij de DVZ geen melding had gemaakt van zijn broer S. stellende dat dit te wijten was aan stress waarin hij op dat moment verkeerde. Hij bevestigt in het verzoekschrift dat hij twee broers heeft, met name R. en S. De Raad oordeelt dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het uiten van de algemene, blote, niet-gestaafde, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde bewering, die niet volstaat om afbreuk te doen aan de opmerkelijke vaststelling dat hij bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen melding heeft gemaakt van zijn broer S. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ten tijde daarvan dermate gestresseerd zou zijn geweest dat hij niet bij machte was om verklaringen af te leggen. Verder wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Bovendien doet verzoekers vergoelijking geen afbreuk aan de vaststelling dat hij bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van een dreigbrief, terwijl hij nochtans gevraagd werd om een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland. Verzoeker laat het motief dienaangaande in de beslissing onbesproken.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

4.3.6. Verzoeker is een Hazara, die tot aan zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer in juli 2019, in het dorp Tamaki, gelegen in de provincie Ghazni in Afghanistan, woonachtig was.

4.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op verzoekers Hazara-afkomst en wordt geoordeeld als volgt: *"U verklaart ook dat het feit dat u Hazara bent u heeft doen vluchten (CGVS, p.14). Buiten dit haalt u echter geen andere concrete vervolgingsfeiten aan die te maken hebben met het feit dat u Hazara bent. Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.*

Uit de **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport

Afghanistan. Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn

dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara dreigt te worden geviséerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft."

4.3.6.2. Op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier die door beide partijen werd bijgebracht (EASO "Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report" van januari 2022, (p. 41-43), EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van augustus 2022 (p. 50 e.v.), "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132 – 144), , EASO COI Query Respons on Hazaras and Shias van 29 juli 2020 en het rapport van Human Rights Watch , "Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia", 22 oktober 2022) stelt de Raad vast wat volgt.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden

de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de *de-factorecht*-banken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een *anti*-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geïmpulseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïmpulseerd worden door ISKP, die een *anti*-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e S. in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-S. en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

In de "*Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals*" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische

Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-S., Kandahar en Kunduz. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van *“Baghdad tot Khorasan”*.

4.3.6.3. Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

4.3.6.4. In de EUAA Country Guidance van april 2022 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA Country Guidance wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd

als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker behoort tot de Hazara minderheid. Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende ‘high profile’ aanvallen uit, waaronder de aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e S. in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-S. en Kaboel in mei 2022.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker verklaart te zijn geboren in het dorp Tamaki in de provincie Ghazni. Ghazni ligt in het zuidoosten van Afghanistan en de Hazara maken er ongeveer 46 % van de bevolking uit (p. 103). Volgens ACLED waren er in de periode van 16 augustus 2021 tot 30 juni 2022 39 veiligheidsincidenten in de provincie Ghazni, waarvan 17 gecodeerd werden als geweld tegen burgers, 9 als explosies/geweld vanop afstand en 5 als gevechten. Volgens ACLED hebben de veiligheidsincidenten in de provincie 27 dodelijke slachtoffers geëist. De meest getroffen districten waren Ghazni (20 veiligheidsincidenten) en Giro (5 veiligheidsincidenten). Uit de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Ghazni 39 veiligheidsincidenten werden gecodeerd. Aan 7 incidenten werd geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie) toegekend. Het gaat om 2 incidenten waarbij onbekenden een lid van de taliban hebben doodgeschoten en een onderling conflict binnen de taliban (*battles*); 2 incidenten gericht tegen universiteitsstudenten of -personeel; geweld tegen personen, vooral vrouwen, die paspoorten aanvragen en de arrestatie en het doden van voormalig ANDSF-personeel (*violence against civilians*). Dat verzoeker omwille van zijn herkomstregio en als behorende tot de Hazara-gemeenschap automatisch in aanmerking moet komen voor de vluchtelingenstatus kan uit voormelde informatie niet worden afgeleid.

4.3.6.5. Verzoeker wijst erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten (juli/augustus 2019) en dat hij in België is aangekomen op 17 mei 2021. Hij vreest bij terugkeer door de taliban beschouwd te zullen worden als “afvallige”, een “niet-gelovige”, “geen goede moslim” nu hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders zou zijn beginnen te gedragen en kleden en omdat hij heden ten dage ook naar westerse muziek luistert.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat het persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*").

In casu stelt zich de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich tijdens het gehoor bij het CGVS, gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, beperkte tot de verklaring dat hij vreest dat hij vermoord zal worden, dat men hem zal oppakken, vermoorden en ophangen. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, antwoordt hij dat dit de redenen zijn (CGVS verhoor, p. 18). Waar hij weliswaar melding gemaakt heeft van zijn Hazara-etnie, kwam hij tezelfdertijd niet verder dan te verklaren dat zijn broer gewerkt heeft voor de volksopstand, dat ze daardoor bedreigingen ontvingen en dat ze, omdat ze als Hazara in een streek leefden waar vooral Hazara en sjiieten leefden, besloten om te vluchten (CGVS verhoor, p. 14). Hij lichtte hierbij ook toe dat in zijn dorp alleen Hazara wonen (CGVS verhoor, p. 10). De Raad merkt ook op dat verzoeker bij de DVZ verklaarde hij dat hij geen andere problemen heeft gekend in Afghanistan dan de problemen omwille van de tewerkstelling van zijn broer. Hij zou evenmin problemen hebben gekend met de autoriteiten of medeburgers. Daarnaast gaf hij aan er geen problemen van algemene aard te hebben gekend (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 7). Verzoeker maakte noch bij de DVZ, noch bij het CGVS gewag van persoonlijke problemen omwille van zijn etnie (CGVS verhoor, p. 15) en verklaarde bovendien dat er geen concrete incidenten zijn geweest met zijn familie sinds zijn vertrek (CGVS verhoor, p. 17). De Raad merkt daarenboven nog op dat verzoeker verklaarde dat hij school heeft gelopen in Afghanistan tot één jaar voor zijn vertrek uit zijn herkomstland en hierbij ook geen gewag maakte van problemen omwille van zijn etnie.

In het verzoekschrift stelt hij dan weer dat hij wel degelijk een vrees koestert ingevolge het behoren tot de Hazara-gemeenschap en voert hij aan dat hij zich westerse zou kleden en gedragen en zou luisteren naar westerse muziek. Hij laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar anderhalf jaar (sedert 17 mei 2021) in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad – verzoeker was ongeveer 20 jaar toen hij Afghanistan heeft verlaten –, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien heeft verzoeker in Afghanistan sinds zijn 6 jaar school gelopen tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS verhoor, p. 7-16) en verblijft zijn broer S. samen met zijn ouders nog steeds in dezelfde woning in zijn dorp (CGVS verhoor, p. 6). Verder beperkt hij zich in het verzoekschrift louter tot een verwijzing naar zijn Hazara-etnie. De Raad herhaalt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij uit een streek komt waar vooral Hazara en sjiieten wonen (CGVS verhoor, p. 14) en zelfs aangeeft dat er in zijn dorp enkel Hazara wonen, waardoor vastgesteld dient te worden dat hij daar niet uit de toon zou vallen door zijn etnie. Verder dient te worden aangestipt dat de provincie Ghazni geenszins behoort tot de provincies met een zeer hoog of het hoogste aantal geweldincidenten (ACLED, p. 5), zodat dit evenmin een element is dat in hoofdte van verzoeker een risicoverhogende factor uitmaakt en dat inderdaad 46 % van de bevolking er Hazara is.

Gelet op het geheel van elementen zoals die kunnen ontwaard uit het rechtsplegingsdossier, oordeelt de Raad dat er geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat er risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn in hoofdte van verzoeker als behorende tot de Hazara-gemeenschap.

4.3.6.6. Wat betreft het betoog van verzoeker over "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet

worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.3.6.7. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

4.3.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De ongedateerde foto's gevoegd bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, waaruit niet kan worden afgeleid wie erop staat afgebeeld, wat de omstandigheden zijn waarin de foto's werden genomen en wat de linken zijn met verzoekers vermeende vrees, doen geen afbreuk aan voorgaande bevindingen.

4.3.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. . In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van het profiel van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering of tot het behoren tot de Hazara-gemeenschap.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij laat gelden dat zijn achtergebleven familie in een precare situatie verkeert en dat zij leven zonder de aanwezigheid van een man in de familie. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige

humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in het verzoekshrift meermaals verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;

- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert

incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Ghazni, waar verzoeker van afkomstig is kent ACLED aan 7 incidenten geoprecisiecode 3 toe in de verslagperiode. Het gaat om twee incidenten waarbij onbekenden een lid van de taliban hebben doodgeschoten en een onderling conflict binnen de taliban (battles); twee incidenten gericht tegen universiteitsstudenten of –personeel; geweld tegen personen, vooral vrouwen, die paspoorten aanvragen en de arrestatie en het doden van voormalig ANDSF-personeel (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Ghazni. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met zijn verwijzing in zijn verzoekschrift naar recente informatie van ACLED waaruit blijkt dat er na het indienen van zijn verzoekschrift in de provincie Ghazni een aantal veiligheidsincidenten zijn voorgevallen en dat hierbij wel degelijk burgerslachtoffers te betreuren vielen, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet rekening gehouden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO